

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 28.04.1978, sp. zn. 5 Tz 13/78, ECLI:CZ:NS:1978:5.TZ.13.1978.1

Číslo: 38/1979

Právní věta: Jestliže osoba, které byl uložen ochranný dohled, sice předem oznámí orgánu vykonávajícímu ochranný dohled vzdálení z místa pobytu, ale vzdálí se na jiné místo, než které uvedla v oznámení, jde o porušení povinnosti uložené podle § 2 odst. 1 písm. d) zák. č. 44/1973 Sb., o ochranném dohledu.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 28.04.1978

Spisová značka: 5 Tz 13/78

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí, Ochranný dohled

Předpisy: 140/1961 Sb. § 3 odst. 4 150/1969 Sb. § 7 písm. c 44/1973 Sb. § 2 odst. 1 písm. d

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 38/1979 sb. rozh.

Jestliže osoba, které byl uložen ochranný dohled, sice předem oznámí orgánu vykonávajícímu ochranný dohled vzdálení z místa pobytu, ale vzdálí se na jiné místo, než které uvedla v oznámení, jde o porušení povinnosti uložené podle § 2 odst. 1 písm. d) zák. č. 44/1973 Sb., o ochranném dohledu.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 28. 4. 1978 sp. zn. [5 Tz 13/78.](#))

K stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil usnesení okresního soudu v Pardubicích ze dne

12. ledna 1978 sp. zn. 12 T 1257/77, jímž bylo podle § 314c odst. 1 písm. c) tr. ř. z důvodu uvedeného v § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastaveno trestní stíhání proti obviněnému M. V. pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. o přečinech a trestní věc obviněného M. V. postoupil Městskému národnímu výboru v Pardubicích k projednání jako přestupek.

Z odůvodnění:

Na obviněného M. V. podal okresní prokurátor návrh na potrestání pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., který obviněný spáchal tím, že porušoval podmínky ochranného dohledu uloženého rozsudkem okresního soudu v Pardubicích ze dne 6. 7. 1976 sp. zn. 2 T 598/76, když se nepodrobil stanoveným podmínkám a orgánu OO VB v Pardubicích se 11. 7. a 15. 7. 1977 nehlásil a neoznámil vzdálení z místa pobytu v Zemplínské Širavě a bez dovolení vycestoval do MLR, odkud se vrátil

17. 7. 1977, dne 22. 8. a 26. 8. 1977 se opět nedostavil k orgánu vykonávajícímu ochranný dohled a neoznámil vzdálení z místa pobytu o dovolené ve Vysokých Tatrách a místo toho bez dovolení vycestoval do MLR, odkud se vrátil dne 26. 8. 1977. Okresní soud v Pardubicích po provedeném hlavním líčení usnesením ze dne 12. ledna 1978 sp. zn. 12 T 1257/77 trestní stíhání obviněného zastavil podle § 314c odst. 1 písm. c) z důvodů uvedených v § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. Usnesení nabylo právní moci.

Okresní soud dospěl k závěru, že skutek, pro který je obviněný stíhán, se stal, že však za místo pobytu, z něhož měl obviněný v rámci ochranného dohledu hlásit vzdálení, nebylo v Zemplínské Širavě, resp. ve Vysokých Tatrách, nýbrž v Pardubicích, kde však obviněný vzdálení za účelem dovolené v obou případech hlásil. Dospěl k závěru, že skutek obviněného nezakládá skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. O případné odpovědnosti obviněného za přestupek neuvažoval.

Generální prokurátor ČSR podal proti usnesení okresního soudu v Pardubicích ze dne 12. ledna 1978 sp. zn. 12 T 1257/77 ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného. Namítl, že obviněný měl o dovolené v červenci a srpnu 1977 oznámit vzdálení z místa pobytu v Zemplínské Širavě, resp. ve Vysokých Tatrách orgánům VB, chtěl-li cestovat mimo tato místa. Pokud tak neučinil, porušil podle názoru generálního prokurátora ČSR podmínky ochranného dohledu, s nimiž byl seznámen.

Nejvyšší soud ČSR z podnětu stížnosti pro porušení zákona přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že zákon byl porušen v ustanovení § 314c odst. 1 písm. c) tr. ř.

Důkazy provedenými okresním soudem v hlavním líčení bylo bezpečně prokázáno, že obviněný započal s výkonem ochranného dohledu uloženého mu rozsudkem okresního soudu v Pardubicích ze dne 6. 7. 1976 sp. zn. 2 T 598/76 na dobu jednoho roku dne 6. 10. 1976, když byl předchozího dne propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Dne 8. 10. 1976 se obviněný dostavil na OO VB v Pardubicích, kde s ním byl sepsán zápis o projednání podmínek výkonu ochranného dohledu, který byl obviněnému uložen v rozsahu § 2 odst. 1 zák. č. 44/1973 Sb. Později byly tyto podmínky upraveny zápisem ze dne

10. 1. 1977. Obviněný všechny stanovené podmínky plnil, dne 25. 2. 1977 se však u orgánu provádějícího ochranný dohled neohlásil a byl za to oznámen pro přestupek MěNV v Pardubicích. Od této doby obviněný opět všechny stanovené podmínky řádně plnil.

Podle fotokopie záznamů OO VB v Pardubicích, založených v trestním spisu, obviněný tomuto orgánu oznámil, že ve dnech 8. 7. – 17. 7. 1977 bude na dovolené pod stanem na Zemplínské Širavě a dále ve dnech 21. 8. – 28. 8. 1977 opět na dovolené ve Vysokých Tatrách. Podle těchto záznamů se obviněný vždy po návratu, a to dne 18. 7. 1977 a 29. 8. 1977 hlásil u OO VB v Pardubicích. Jak však bylo zjištěno ze správy Okresního oddělení pasů a víz v Pardubicích (podle záznamů v pase obviněného), obviněný při obou pobytech na dovolené vycestoval do Maďarské lidové republiky, kde byl ve dnech 9. 7. – 17. 7. 1977 a 22. 8. – 26. 8. 1977. K těmto skutečnostem se obviněný při svém výslechu doznal, uvedl však, že v době oznámení vzdálení z místa pobytu za účelem dovolené ještě

přesně neznal místo, kde se bude nacházet a k rozhodnutí odcestovat do MLR na Balaton se rozhodl až na základě počasí v místě, kde chtěl strávit dovolenou.

Z opisu rejstříku trestů a ze spisu okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 2 T 598/76 bylo zjištěno, že obviněný byl v roce 1964 (ještě jako mladistvý) uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. a od jeho potrestání bylo upuštěno, v roce 1976 byl odsouzen pro trestný čin příživnictví podle § 203 tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 5 měsíců a byl mu současně uložen ochranný dohled v rozsahu ustanovení § 2 odst. 1 zák. č. 44/1973 Sb. na dobu jednoho roku.

Okresní soud v napadeném usnesení dospěl na rozdíl od návrhu na potrestání ke správnému závěru, že místem pobytu u obviněného byl obvod MěstNV Pardubice a že oznamovací povinnost byla u něho dána při vzdálení z tohoto místa (čl. 6 odst. 3 a čl. 8 odst. 1 nařízení ministra vnitra ČSSR ze dne 4. 10. 1973 upravujícího zásady jednotného výkonu ochranného dohledu prováděného orgány VB, vydaného na základě zmocnění uvedeného v ustanovení § 12 zák. č. 44/1973 Sb.). Nelze se však ztotožnit s názorem okresního soudu, že by obviněný neporušil podmínky ochranného dohledu vzhledem k tomu, že vzdálení z Pardubic v obou případech pobytu na dovolené oznámil, jak bylo jeho povinností. Smyslem řádného plnění této povinnosti je mít přehled o pobytu osoby, již byl ochranný dohled uložen, pokud se tato osoba vzdaluje z místa pobytu v době noční nebo v době denní déle než na 8 hodin (čl. 8 odst. 1 cit. nařízení ministra vnitra ČSSR č. 33). Proto také údaj osoby, které byl uložen ochranný dohled, do kterého místa se z místa pobytu vzdaluje, musí být pravdivý, což v případě obviněného M. V. nebylo.

Porušením těchto povinností v souhrnu obviněný podstatně ztěžoval výkon ochranného dohledu a naplnil tak formální znaky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb.

Vedle těchto formálních znaků je však nutno zkoumat i stupeň nebezpečnosti činů obviněného pro společnost z hlediska, zda je vyšší než nepatrný ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 zák. č. 150/1969 Sb. K tomu účelu bylo nutno zhodnotit zejména osobu obviněného, okolnosti, za nichž byl čin spáchán, pohnutku činu, případně následky tohoto činu i význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen.

K osobě obviněného bylo zjištěno, že byl jedenkrát odsouzen, stran prvního odsouzení se na obviněného hledí, jako by odsouzen nebyl (jak bylo blíže rozvedeno výše). Od jeho odsouzení v roce 1976 se další trestné činnosti nedopustil. Podmínky ochranného dohledu po celou dobu s výjimkami shora uvedenými plnil řádně. Pracovní morálku neměl u OÚNZ Pardubice nikterak dobrou, později u RaJ byl již hodnocen kladně. Z hlediska významu chráněného zájmu, který byl činem dotčen, i případných následků činu je třeba přihlídnout k tomu, že obviněný narušil zájem na kontrole pohybu osob, jimž je ukládán ochranný dohled, po návratu z dovolené se však obviněný ihned následujícího dne ohlásil orgánům vykonávajícím ochranný dohled a nadále se ve stanovených termínech hlásil. Nebylo zjištěno, že by obviněný v době, kdy byl mimo obvod Pardubic a na jiném místě, než oznámil, se dopustil trestné činnosti nebo se nechoval jako řádný občan.

Tato zjištění vedou k závěru, že stupeň nebezpečnosti činu obviněného nedosahuje takové výše, aby tento čin bylo možno kvalifikovat jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. Nutno však uvážit, že nesplnění uložených povinností zakládá alespoň přestupek, k jehož projednání je příslušný Městský národní výbor v Pardubicích.